

Dobrý den, dobrý poslední den podivného roku... i dobré dny budoucí...

My máme stromek živý, v květináči - a také voní... Také mám rád staré věci jako Vy, hlavně když jsou takzvané "tvrdé", ty druhé zas tak rád nemám (nějaký starý svetr - například - nebo jiné měkoty jsou mi docela fuk; ty, když už, pak raději nové). Svíčku máme taky - a voní. Ale hoří jen někdy.

Film, který jsem Vám dal, samozřejmě není z kategorie "líbí - nelíbí", ale spíš "zasáhne - nezasáhne", v něm totiž nic k líbení ani není, ale zasahuje hodně, přesně a spolehlivě, ovšem asi jen ty, kteří se na nedějové filmy umějí dívat; akční mor takovéto sledování nemilosrdně hubí a mně je to líto. Teď jsme v tom prostoru také zase byli (a ne naposled) a je to tam všechno, pořád. Jsem rád, že jste "Konec srpna v hotelu Ozon" viděla. Katastrofa ducha, jak jste psala, je opravdu děsivá a sugestivně popsaná, z oněch "žen-zvířat" jde ne strach, ale děs, o to skutečnější, že není navozován nějakými triky, jak se to dnes zhusta (a bohužel) dělá. Ultraturalismus některých scén je výstižný tak, že se na film - byť jsem odolný - taky nemůžu a nebudu dívat často. Otupuje to ostří a city, přičemž následný řez tupým ostřím bolí více a déle. Proč se trápit?

Napadlo mě, že už pár let nemám gramofon. Ten má v celém domě už jen brácha - a taky všechny moje desky, které jsem si kupoval od dětství, dal jsem mu je, dal jsem mu kus svého dětství navinutý do černých drážek. Od té doby, co nemám žádný gramofon ani černé desky, to jde se mnou "společensky" s kopce: vy neslavíte hlučně, já neslavím vůbec a nic; družný nejsem a nebudu, nadto ještě ve chvílích, kdy skoro všichni bujaře slaví (jako třeba o Silvestru, nejpitomějším svátku, který si umím představit) a já se tam nějakým nedopatřením ocitnu, nejradši bych se někam schoval, což často tak docela nejde, proto si vlezu sám do sebe a nic neříkám, dívám se pod stůl a ostatní si myslí, že buď proti nim něco mám, nebo že moc piju. Nemám a nepiju, jenže vysvětlovat takové věci je nad mé síly, ostatně o nějaké vysvětlování nikdo nestojí, protože má každý dojem, že takzvaně "ví" (to já nevím, a to i bez "takzvaně"). Má spotřeba alkoholu v tomto roce klesla prakticky k nule, zato roste spotřeba pomyslného papíru, který čímsi popíšu, aby výsledek mého psaní třeba taky nikdo neviděl a nečetl. Ale mám v počítači dobré mazací programy a u stolu skartovačku... Méně jím, málo mluvím a nechodím mezi lidi. I kocoura jsem míval, ale už není - nemám ani gramofon, ani kočku... a pak to se mnou nemá jít s kopce, co se dívám. Vlastně - nedívám se.

Často teď přemítám nad tím, jestli - a co - po mně jednou zbude. A k čemu to taky někomu vůbec bude, pokud něco... Měl jsem několikrát sen, ve kterém jsem umřel. Nebylo to nepříjemné, ani žádný strach nebyl, ani lítost nad sebou samým (ta už vůbec ne), ani bolest, jen to bylo takové podivně zajímavé. V tom snu jsem bezpečně věděl, že nic nekončí - v realu si ovšem myslím, že to je docela jinak. Jednosměrka, konečná, tečka nebo možná tři... Třeba je to znamení, na která ovšem - a asi bohužel - nevěřím. Ale stejně od doby, kdy se mi tento sen zdál prvně, přemýšlím o zanechávání stop, těch dobrých - pokud možno, jakkoli i na toto je náhled individuální a relativní.

Končí rok, ve kterém se mi několik dalších lidí ztratilo - a možná jsem se ztratil já jim, protože dělám chyby a trhám (někdy dokonce schválně, není-li vyhnutí nebo spíš mám-li pocit, že není) "samet a pavučiny", z kterých jsou lidé utkaní. A také jsem potrhaný a samá záplata a šev, a to už pak nikdy nevypadá a hlavně nefunguje tak dobře jako nepotrhaná místa. Končí rok, kdy se nějak samovolně dokončila proměna ve "vnitřního emigranta", který teď řekne za den mnohem méně slov než dříve a který často přemýšlí nad tím, jestli náhodou není nejlepší nemluvit vůbec. Bohužel někdy to má za následek fakt, že neřeknu ani to, co bych říci velice měl.

Také jsem přemýšlel nad první vzpomínkou, kterou mám nebo myslím, že mám. Opravdu je to ta černá kočičí hlava dívající se do mého kočárku na zahradě, hlava černého kocoura, který už nežije a který možná také měl rád všechno, co ten Váš. A také jsem si teď vzpomněl na pití coca-coly na nábřeží, když přes vodu voněl Staropramen. Rád s Vámi mluvím, protože je o čem a protože je proč. Děkuji Vám za to.

Mějte se dobře a hezky - s kocourem a gramofonem a všemi a vším...

... to Vám přeje ze srdce ten, který nemá ani kočku, ani gramofon.

Přeji Vám hezký nový rok, hezký jakýkoli rok.

MS#